

գէմք, որ իսկապէս չքնաղ տիպ են կազմում : Անխտիր բոլորն էլ պարթեւ հասակ ունեն, ուղիղ ողնաշար, լայն կուրծք, կարճ ու կլոր գլուխ, բարձր վիզ, սեւ ու շագանակագոյն վարս, սեւ կամ ձիթագոյն աչքեր — երբեմն կապոյտ, ձիւնի նման սպիտակ մորթ, նոան դոյն այտեր, վարդագոյն եւ նուրբ շրթունք ու ականջներ, մի գծի վրայ ճակատ եւ ուունդ, բոլոր կզակ, նրբին թաթեր եւ ոտքեր, մարգարտափայլ ակոսներ, կամար ունքեր, երկար թերթեւիչներ, փղոսկորի նման ողորկ բազուկներ, ճկուն իրան եւ վայելուչ շարժումներ : Գուցէ ո՛չ թէ իսկապէս նրանց տգեղութեան համար են անգեղեայ անուանել, այլ ուզեցել են յայտնել թէ նրանցից աւելի գեղեցիկներ չկան աշխարհի որեւէ մասում, ճիշտ այնպէս, ինչպէս, ասում ենք «Անգիւն» այն իրին, որ իր արժանաւորութիւններով այնքան բարձր է, որ չի կարելի գին գտնել, անգիւն է : Պէտք է ենթադրել, որ սրան — Անգեղտանը — Պասքամի սերնդին ատել են, դարովել են, ո՛չ թէ տգեղութեան, այլ բռնակալութեան համար, քանի որ սրանք իրենց լուծը դրել էին Բալասոուի, Մոփքի, Տուրուբերանի, նոյն իսկ Եկեղեաց բնակչութեան ուսին :

Անկասկած Տայեցիները եթէ մտաւորապէս, տնտեսապէս բարձր չլինէին այդ դրացի ժողովրդից, չէին էլ կարողանալու